

הסיר

סיפור רוסי

חי פעם זוג, איש ואישה עצלנים מאוד. כשרק יכלו לזרוק את העבודה על גב של אחר, עשו זאת, רק לא לעשות זאת בעצמם.

את דלת הבית מעולם לא סגרו בו, כדי שלא יצטרכו לפתוח אותו כשיקומו למחרת בבוקר. למה לסגור כשממילא פותחים למחרת. גם כך נחיה. יום אחד בישלה האישה דייסת כוסמת. איזה דייסה נהדרת! אדמדמה, מפוררת, כל גרגיר לחוד. אצבעות ללקק. הורידה מהתנור ושמה על שולחן, הוסיפה חמאה לטעם. אכלו שניהם את הכוסמת, ליקקו את הכפות..

אחר כך ראתה האישה שבתחתית הסיר נדבקו כמה גרגירים. צריך לרחוץ את הסיר. אומרת האישה "נו בעלי, אני עשיתי את שלי. בישלתי דייסה ואת הסיר רחוץ אתה!"

"מה פתאום! זה לא תפקיד של גבר לרחוץ סירים. תרחצי בעצמך!"
"אני אפילו לא חושבת על כך!"
"ואני לא ארחץ!"
"לא תרחץ, אז שיישאר כך!" אמרה האישה, שמה

את הסיר על מדף ובעצמה נשכבה על ספסל. הסיר נשאר לא רחוץ.

"אישה! אישה! את צריכה לרחוץ את הסיר!"
"אמרתי כבר. זו עבודה שלך. רחץ אתה!"
"את יודעת מה, אשתי. נסכים שאת הסיר ירחץ מי שיקום ראשון מחר בבוקר ויאמר את המילה הראשונה."
"טוב, מסכימה. לך, שכב על התנור."
נשכבו. האישה על הספסל, הוא על התנור.
עבר לילה חשוק, הגיע בוקר.
בבוקר אף אחד מהם לא קם. אף אחד לא זז. לא רוצים לרחוץ את הסיר.
האישה צריכה לחלוב פרה, להוציא אותה עם העדר למרעה, אבל היא לא יורדת מהספסל.
כל השכנות כבר מזמן הוציאו את הפרות שלהן.
"למה לא רואים את מלניה? אולי היא חולה?"
"כן, כך קורה, חולים. אולי נפגוש אותה בדרך חזרה."
הולכות מהמרעה חזרה, אבל לא רואים את מלניה.
"מוזר. אולי קרה משהו."
באה השכנה לבית של הזוג. דופקת, דלת לא נעולה. זה מוזר מאוד! נכנסת, מסתכלת סביב.

"מלניה, שכנה!"
ומלניה שוכבת על הספסל, עינייה פתוחות, מביטה עליה ולא זזה.
"למה לא הוצאת את הפרה למרעה? את חולה אולי?"
והאישה שותקת.
"מה קרה לך? למה את שותקת?"
וזו לא מוציאה הגה מפיה.
מה קורה כן, ישמור אלוהים. ואיפה הבעל?
"ואסילי! ואסילי!"
היא מביטה על התנור ווסילי שוכב שם, עיניים פתוחות וגם הוא לא זז.
"מה קורה לכם, לך ולאשתך? באיזו צרה נפלתם?"
והאיש שותק כאילו מילא פיו מים.
השכנה החליטה "אלך לספר לנשים אחרות!" ורצה בכל הכפר.
"הו נשים! צרה גדולה אצל מלניה ווסילי. הם שוכבים, אחת על הספסל, שני על התנור.
ממצמצים בעיניים ולא אומרים מילה. אולי פגע בהם משהו?"

רצו הנשים, מתאספות סביב.
"מה קורה אצלכם? מלניצ'קה! וסילינקה! מדוע אתם שותקים?"
ושניהם לא אומרים מילה.
"צריך לקרוא לפופ (כומר). כאן איזשהו דבר חשוב קורה."
רצו, הביאו את הפופ. "הנה אבא פופ, שניהם שוכבים, לא זזים, עיניים פתוחות ולא מוציאים מילה. אולי זו איזו מחלה?"
הפופ החליק את זקנו, קרא לתנור "וסילי, ישמרך אלוהים? מה קרה לך?"
האיש שותק.
פופ קורא לספסל "ישמרך אלוהים! מה קורה לבעלך?"
האישה שותקת.
השכנים דיברו, דיברו ביניהם ויצאו מהבית.
העבודה לא נעשית מעצמה. יש מי שצריך להדליק אש בתנור, להאכיל ילדים, להאכיל חזירים.
אבל הפופ אומר "לא טוב כך. אי אפשר לעזוב אותם. שיישאר מישהו."

זו לא יכולה, גם השנייה לא יכולה. רק סבתא סטפניצה משתחוה ואומרת "אבל אבא פופ, חינם אף אחד לא ישב כאן. אם יתנו שכר, אשאר בעצמי."
"ואיזה שכר צריך לתת לך?" שואל הפופ ומביט סביב לחדר. רואה, ליד הדלת מעיל חורף של אישה. מרופט, צמר יוצא מכל החורים.
"הנה" אומר הפופ לסבתא סטפניצה "קחי את המעיל הזה. הוא לא שווה הרבה אבל לפחות רגליים ניתן לכסות בו."
רק אמר זאת והאישה קופצת מהספסל כאילו נכוה, נעמדת באמצע החדר, ידיים על מתנים.
"מה זה?" אומרת "אתה מוסר דבר משלי? עוד יכולה ללבוש אותנו, ואם אתן אז אחליט בעצמי למי לתת!"
נדהמו כולם.
ווסילי התיישב בשקט על התנור, הוריד רגליו, בירך ואמר "נו, אישה, אמרת את המילה הראשונה. עכשיו תרחצי את הסיר."